

BŘEZEN 2021

Těšínský BOŽKOPIS

DOBA
KORONAVIROVÁ
JAK S NÍ NALOŽIT?

ROZHOVOR S PANÍ
SIMONOU BELANOVOU

MARTINA
HONZÁKOVÁ

FOTOGRAFKA, VÝTVARNICE
I ZPĚVAČKA

ROK
POTÉ

VZPOMÍNKY
MARUŠKY

ŠÉFREDAKTORKA

Lucie Miltnerová

REDAKTOŘI

Judita Balušíková

Magdalena Bilková

Joanna Blažková

Klára Kukuczková

Markéta Mucková

Julie Romanová

Tereza Szkanderová

Markéta Tkáčová

GRAFIKA

Ora Pawliczková

PEDAGOGICKÁ PODPORA

Mgr. Iva Dluhošová

Kontakt, stížnosti, nápady:

bozkopis@seznam.cz

Zdroje obrázků, není-li uvedeno jinak:
Pinterest, Google Obrázky, školní archív

VÁŽENÍ ČTENÁŘI BOŽKOPISU,

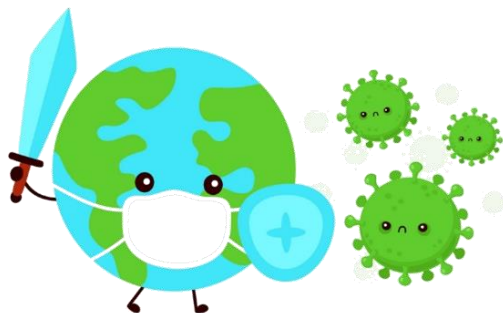
koronavirus naše životy doprovází téměř už rok a vše je, zdá se, vzhůru nohama. Pro mnohé je velice obtížné na tuto dobu pohlížet jinak než negativně. Vždyť tento čas mnohým přináší stres – spousta lidí přišla o práci, problémy se projevují v soukromém i profesním životě, ve studiu. Karanténa v době koronavirové s sebou ale také přináší volný čas, který může aspoň trochu zlepšit náš pohled na věc. A právě o tom je Božkopis, který máte v rukou – **JAK SE NA DOBU PANDEMIE DÍVAT POZITIVNĚ** (snad mohu použít tento výraz)?

Společně s ostatními redaktory se vám v tomto čísle pokusíme nastínit, jakými způsoby můžete trávit svůj čas, jak tuto dobu zvládat, dovíte se, co během karantény dělají ostatní, a nechybí ani oblíbené rozhovory s profesory, spolužáky, absolventem. Přinášíme také novou rubriku, která se týká filmových seriálů, a věříme, že vás potěší.

Za celý redakční tým vám přeji příjemné počtení a snad vám náš časopis aspoň trochu zlepší náladu a uvede vás do pohody!

Lucie Miltnerová

šéfredaktorka

OBSAH

5

CO MĚ DRŽÍ
NAD VODOU

MARTINA
HONZÁKOVÁ

8

SIMONA
BELANOVÁ

16

24

RADY, JAK
PŘEŽÍT ON-LINE
VÝUKU

31

SERIÁLY ROKU
2020

ABSOLVENT

34

HLÁŠKY PROFESORŮ

Když nebudete vědět,
zvedněte ploutev!

Pokud by to i teď
nevyšlo, zavolejte mojí
dceři do Švýcarska!

POW!

A to proč?
Já mám dobrou paměť!

CO MĚ DRŽÍ NAD VODOU

V březnu minulého roku, v době, kdy začal nouzový stav, mi přišlo všechno směšné a také trochu sci-fi. Běžný život se mně a mým blízkým najednou změnil v grotesku, kdy jsme si hráli na lupiče v rouškách a kolikrát jsme nepoznávali jeden druhého, ba ani sebe. Také mě bavilo ráno si přivstat a pak zasednout k počítači na vyučování. Distanční výuka se zatím tvořila, nikdo netušil, jak se správně připojit na hodinu nebo poslat úkol učitelům.

Poměrně brzy jsem si zvykla na novou situaci, co se školy týče. Věřila jsem však, že tato situace brzy skončí a všechno zase zapadne do starých kolejí. Jenže jsem se spletla! Sociální izolace mi začala vadit, také mě omezovalo nemít možnost chodit, kam chci, koupit si, co potřebuji, vídat se s rodinou a přáteli. Pomalu ve mně narůstal strach a úzkost o

zdraví svých blízkých, z toho, co bude, jestli se stávající situace někdy změní.

Věci dosud tak samozřejmé jako přátelské vztahy, svoboda, či dokonce smysly (čich a chuť) se najednou staly vzácnými. Uvědomila jsem si, že nemáme nic ve svých rukou a že náš život i vše, co s ním souvisí, je darem, který můžeme kdykoli ztratit. Kovid nám připomněl realitu smrti, vedl nás k zamyšlení a uspořádání

skutečných životních hodnot. Přesto, že nyní procházíme nejistou dobou, věřím, že se najde východisko. Vždyť lidstvo od počátku prožívalo různá trápení, ať už se jednalo o války, různé katastrofy nebo děsivé infekční nemoci, jako byl například mor. Vše nakonec vždy pominulo a život pokračoval dál.

Kovid je nutné brát jako výzvu, abychom přehodnotili svůj život, abychom si vážili všeho, co nám přináší, a oživilí své vztahy k ostatním.

**TEREZA
SZKANDEROVÁ**

2.A

ANKETA: KARANTÉNA

Zkusme se na celou kovidovou situaci podívat trochu jinak, než jak je prezentována ve sdělovacích prostředcích. Trocha optimismu by totiž určitě neuškodila. Za tu dlouhou dobu, co jsme doma leželi v posteli nebo pařili videohry, se někteří z nás rozhodli získaný čas využít trochu jinak. Mnozí se naučili něco nového nebo jen byli více produktivní. Žáků jsme se teda zeptali:

Co ti umožnila karanténa? Co nového ses naučil?

Adam (1.PA) – Mám víc času, a tak jsem se naučil jíst pomalu.

Zuzka (1.PA) – Každý den od sedmi do půl osmí s dědečkem cvičím.

Eliška Š. (1.PA) – Začala jsem fotit a upravovat fotky. Chodím také se psem na procházky.

Tomáš (3.TA) – Naučil jsem se vařit.

Barča (3.TA) – Trávím více času s rodinou a podívala se na hodně nových filmů.

Jana (3.TA) – Vstávám později a můžu si rozvrhnout

den podle sebe. Taky jsem se naučila lépe pracovat s časem.

Megan (4. A) – Díky karanténě jsem konečně začala vše stíhat.

Anička M. (4. A) – Přečetla jsem už všechnu četbu k maturitě.

Markéta L. (4. A) – Na jaře jsem začala šít a v době podzimní karantény intenzivně cvičím.

MarkeT., 3.TA

Tentokrát bych vám ráda představila Martinu Honzákovou, studentku sexty, která je obdařena uměleckými sklony všeho druhu. Neváhá také část osobního volna věnovat ve prospěch své školy.

Mnoho z nás Tě určitě zná díky skvělým fotografiím z nejrůznějších akcí naší školy. Jak ses k focení dostala?

Celé to začalo už v mých asi 7 letech, kdy jsem si s malým kompaktem fotila svoje hračky. Později jsem si na výletech půjčovala od taťky foťák (už zrcadlovku) a fotila, co se dalo. Řekla bych, že to máme nejspíš v rodině, tedy nejvíce my se sestrou, která se focení také věnuje a zpočátku mi pomáhala pochopit, jak funguje foťák. Svou první zrcadlovku, kterou mám stále, jsem dostala na Vánoce před čtyřmi lety a s ní jsem se focení začala věnovat mnohem více – fotila jsem

kamarádky, zvířata, přírodu,... no snad všechno. Postupně jsem se našla nejvíce ve focení portrétů a akcí a poslední rok mě velmi baví fotit na film a poté si fotky vyvolat.

Jak ses vlastně stala školní fotografkou?

Ani nevím, kdy přesně jsem začala fotit školní akce, ale tuším, že to bylo na Dni otevřených dveří v tercii, kdy se mě pan profesor Ochodek zeptal, jestli bych to nechtěla zkusit. Protože beru každou výzvu (a nejenom ve focení) a začalo mě to bavit, tak jsem ve focení pokračovala. Musím uznat, že tato praxe mě za tři roky hodně posunula, přestože to bylo docela náročné, hlavně na čas - vždycky jsem musela všechny fotky probrat, upravit,...

Myslíš, že budeš s focením v budoucnu pokračovat?

Focení mě naplňuje, je to pro mě způsob, jak zachytit

něco, co už nikdy nezažijeme, a dát lidem možnost nahlédnout na situaci svým pohledem. Většinou se soustředím na detaily a originální pohled na věc. Nejvíce mě momentálně baví fotit portréty, zachytit emoce a vložit do fotky myšlenku. Určitě mám v plánu pokračovat právě focením portrétů a akcí, také mě ale dost zajímá fashion, street focení a „visual storytelling“, takže tímto směrem bych chtěla směřovat. Uměleckou školu ale neplánuji studovat.

Jaké jsou Tvé další koníčky?

Koníčků mám možná až moc, ale většinou se to všechno točí kolem umění. Odmala zpívám, chodila jsem nejdříve do těšínské ZUŠ na klasický zpěv a později na popový do třinecké, kde jsem dodnes. Před pandemií jsem zpívala v Těšínském divadle. Spoustu let jsem také chodila do ZUŠ na výtvarku a malba mě naplňuje i teď, především v první koronavirové vlně mi hodně pomohla. Jelikož máme doma koně, tak se už mnoho let věnuji jezdeckví –

obecně zvířata jsou mí velcí přátelé. Když mám náhodou volný čas nebo má někdo z blízkých narozeniny, velmi ráda také pečů.

Jak probíhá vyvolávání fotek z filmu? Je k tomu potřeba nějaké speciální vybavení?

Je to docela složitý proces, tudíž se pokusím ho popsat jen laicky a snad srozumitelně. Určitě je nutné speciální vybavení, především foťák na film, samotný film a poté chemikálie, papíry citlivé na světlo a přístroje k vyvolávání. Nejdříve se vyvolá takzvaný negativ –

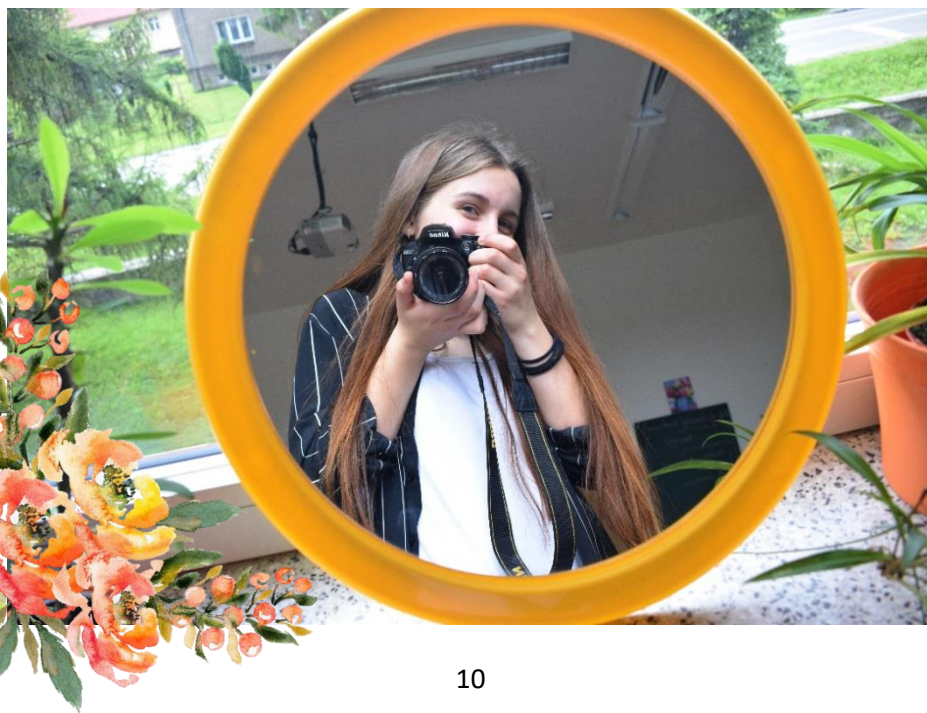
film. Užívají se k tomu tanky – nejdříve s vodou, poté s vývojkou (což je chemický roztok), zase s vodou, aby se smyla vývojka, následně ustalovačem, který se nakonec opět smyje vodou. Ještě dodám, že vše je třeba dělat za úplné tmy a že se jedná o černobílý film, barevný je ještě komplikovanější. Cívka se poté nechá vysušit a máme vyvolaný film. V temné komoře s červeným světlem si za pomoci zvětšovacího přístroje vyvoláme zvětšeniny na fotografický papír, na který po určité době nasvítíme negativy.

Následně proběhne stejný proces jako s negativem – vývojka, voda, ustalovač a nakonec voda. Samotné fotky usušíme. Neodvažuji se vyvolávat sama, pomáhá mi s tím děda, který má všechno vybavení a zkušenosti.

Co je to ten „visual storytelling“?

Jsou to fotky, které mají hlubší myšlenku a příběh. Může to být jedna fotografie nebo i více na sebe navazujících. Cílem je vizuálně předat příběh – proto visual storytelling.

Takže v budoucnosti by ses chtěla focením živit?

Určitě ne, spíš to může být vedlejší přivýdělek. Ráda bych šla studovat psychologii, která mě baví a zajímá po celou dobu studia na gymnáziu.

Jak vypadá Tvůj běžný den v karanténě?

Ráno většinou vstávám kolem půl 8, udělám si snídani a v 8 se přihlásím na hodinu. O přestávkách se ráda protahuju nebo zajdu se psem na procházku. Po škole si udělám oběd a obstarám koně. Odpoledne se věnuji svým koníčkům – maluji, zpívám, čtu, vzdělávám se a podobně. Většinou jsem skoro celý den doma sama, ale moc mi to

nevadí, jelikož nejsem zrovna extrovertní typ a mám ráda svůj klid. Snažím se zůstat organizovaná, chodit ven a mít nějaký svůj denní režim.

Jaký byl Tvůj dosud největší zaznamenaný úspěch v oblasti Tvých koníčků?

To je těžká otázka. Za mě osobně v malování to byl můj první obraz na plátno olejem. Šlo o to, abych vůbec sebrala odvahu! Velmi mě to posunulo a získala jsem zpět chuť častěji malovat. Ve fotografování je pro mě úspěchem každé focení, když se lidem líbí moje tvorba a když mi někdo napíše, že by chtěl nechat nafotit portréty. Ve zpěvu považuju za svůj největší úspěch místo v Big Bandu Třinecké ZUŠ, což mi přineslo příležitost zpívat na různých akcích, a v neposlední řadě také možnost zaspívat si před dvěma lety na školním plese našeho gymnázia.

Děkuji za rozhovor!

JUDITA BALUŠÍKOVÁ
4.KA

OSLAVY 100. VÝROČÍ GYMNÁZIA JOSEFA BOŽKA

Letos naše gymnázium slaví 100 let od svého založení a k takovému výročí neodmyslitelně patří oslavy. Právě o nich jsem měla šanci zjistit více informací od RNDr. Tomáše Hudce, našeho pana ředitele. Moc ráda se o ně podělím i s vámi, protože se máme na co těšit!

Původně měly být oslavy třídní, a to v termínu od 17. do 19. června 2021. Současné obtížné období poznamenalo také přípravu této významné akce (zase ho máme tady – koronavirus!) a pravděpodobně dojde k jejich přesunu na září.

Na co se můžeme těšit? Chystá se koncert Hradišťanu v kostele Na Rozvoji, Den otevřených dveří pro absolventy a další zájemce, venkovní „Zahradní slavnost“ s vystoupením žáků a absolventů. Dále bude realizován tisk almanachu a upomínkových předmětů. Můžeme se těšit také na výstavu ke 100 letům školy. V současné době se pracuje na výstavě fotografií Tomáše Míčka, absolventa našeho gymnázia, která ponese název „Živly“. Plánuje se natáčení

dokumentu k našemu výročí a v neposlední řadě také vědecké sympozium, které by se mělo týkat osobnosti Josefa Božka. Podle možností budou zorganizovány také sportovní a kulturní akce.

Vše ovšem závisí na epidemické situaci a na tom, co nám kovid dovolí.

LUCIE MILTNEROVÁ
5.QA

Volný čas studentů v dnešní době je kvůli kovidu velmi omezen, okraden o spoustu aktivit, zážitků, akcí, trapasů. Nemůžeme chodit na tréninky, neboť přece veškerý čas trávíme sezením, pokašláváním BEZ ROUŠKY a prováděním jiných činů pomáhajících k šíření viru. Nemůžeme nakupovat. Nemůžeme se shromažďovat. Celičkový volný čas některých z nás by mohly naplňovat otázky jako: „Co mám dělat? Jak se nemám nudit? Existuje nějaká sranda, kterou mi ještě vláda nezatrhla? Jde neumřít nudou? Jaký je nejvyšší možný počet špeků, které mi můžou narůst?“

Pro vězně z paneláků může představovat fajn alternativu například počítání prachu, určování vzdálenosti mezi jednotlivými stopami po slinách, které vyprodukovali při zírání z okna. Šťastlivcům v rodinných domech se žije lépe. Současná opatření jim až tak moc život

nekomplikují, protože chození na zahradu snad vláda zakázat nemůže. I když i toho by možná byla schopna!

Pozornost mnohých se opět upřela k domácím mazlíčkům, kteří slouží at' už jako česací panna, model nebo společník na procházky. Dobrým tipem jak vyžrát nad nepřízní počasí v době kovidové může být třeba garážový fotbal, florbal, badminton, squash,... na co si jen vzpomenete! Běh, horská turistika, kolo, posilování, kreslení, čtení, Netflix a spousty další činností ještě pořád také zakázány nebyly. Tudiž na otázku, zdali je možné se unudit k smrti, naštěstí stále nemáme odpověď.

JULIE ROMANOVÁ
4.KA

JAK TRÁVIT VOLNÝ ČAS BĚHEM LOCKDOWNU

Lockdown nám všem přidal obrovské množství času, který trávíme převážně v domácím prostředí. Každý tuto dobu využívá jinak. Někteří si již našli aktivity, kterými se mohou zabavit, ale jiní pořád nedokážou smysluplně nabytý čas užít. Zařadili byste se spíše do druhé skupiny, nebo jste se našli v prvním popisu, ale hledáte další inspiraci k vyplnění volného času? Tak přesně pro vás může být tento článek motivací.

ČTĚTE KNIHY

Možná si říkáte, že nejste člověk, který by rád četl. Ale myslím si, že pro každého se nějaká ta kniha najde. Navíc, zachumlat se do peřin, otevřít knížku a přenést se do jejího světa je skvělý způsob relaxace. Tak proč to aspoň nezkusit?!

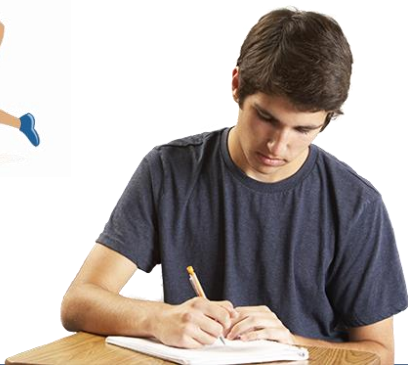
PUSŤTE SI NĚJAKÝ HEZKÝ FILM NEBO SERIÁL

Jste si opravdu jistí, že knihy zkrátka nejsou nic pro vás? Tak dobrý seriál nebo film rozhodně nic nezkazí. Můžete se dívat sami, s rodinou či s kamarády. Na internetu dohledáte kvanta skvělých českých i zahraničních filmů mnoha žánrů a se seriály je to úplně stejné. A třeba právě vás zaujme seriál z naší nové rubriky.

JDĚTE VEN

Začíná být krásné jarní počasí, které přímo vybízí k tomu, abychom vyrazili ven. Můžete si jít zaběhat, jen tak na procházku se psem nebo kamarády nebo si udělat pořádný výlet do přírody. Čerstvý vzduch totiž nikomu neuškodí a čas strávený venku si určitě užijete!

VĚNUJTE SE PŘÍPRAVĚ DO ŠKOLY

Do školy se dříve nebo později všichni vrátíme. A čím dřív se na to budeme připravovat, tím lépe pro nás – jak nám neustále učitelé i rodiče připomínají. Konečně i tvorba zápisů může být zábavou! Vyzdobte si sešity, používejte zvýrazňovače a dělejte si učení hezčím. Možná touto pravidelnou přípravou předejdete následnému přílišnému času strávenému u počítače.

Doufám, že vám moje rady mohou být aspoň trochu inspirací. A jestli se někdy budete doma nudit, zkuste si vzpomenout na tento článek.

NAJDĚTE SI NOVÝ KONÍČEK, NAUČTE SE NĚCO NOVÉHO

Existuje spousta činností, které by vás mohly bavit, a třeba o nich ani nevíte. Jestli vás lákají venkovní aktivity, můžete se začít věnovat turistice nebo také běhání, jestli zůstanete raději doma, můžete se pustit do manuálních činností. Třeba vás zaujme šití, vyšívání, kreslení nebo vaření či pečení, ke kterému jsme více méně byli všichni karanténou přivedeni. Skvělým způsobem může být také učení se novému jazyku.

LUCIE MILTNEROVÁ
5.QA

V tomto čísle jsme pro vás přichystali rozhovor s paní profesorkou Belanovou. Co nám takový metodik prevence a kariérový poradce prozradil? Nemusíte se bát, nebude to nic odborného. Začtěte se do milého rozhovoru a zjistěte o učitelce němčiny a společenských věd víc!

Jak se dnes máte?

Mám u sebe oblíbenou kávu, je pátek a tento víkend půjdeme po dlouhé době na hokej, takže se mám dobře.

Jaké jste měla dětství?

Asi dobré – třeba jsem hrála závodně šachy. Ale relativně krátké, a to proto, že jsem měla dva mladší bráchy a nějakou dobu nemocnou maminku, a tak do jisté míry přešla domácnost na mě. Prostě jsem byla dřív dospělá, řekla bych.

Měla jste nějakou oblíbenou hračku?

Hračku si nepamatuju, ale strašně jsem chtěla živého psa. Pořád jsem v něho doufala, ale rodiče mi ho nedovolili. Mělo to své důvody, teď už to chápu.

Kým jste chtěla být jako malá?

Já jsem z generace, která si přála letět do vesmíru. Takže jsem chtěla být astronautkou, která vyletí daleko a všechno objeví.

Máte ještě jako dospělá nějaké sny?

Jsem spokojená a šťastná, ale je to asi o tom, jaké sny

si člověk dává. A nějaký veliký sen? Ten nemám, mně připadá veliký sen už to, že mám zdravou rodinu, ale někteří lidé trpí na covid, já mám práci, ale ostatní o ni přicházejí. Prostě tyhle věci mě dělají šťastnou.

Jak jste se dostala k učitelství?

Já jsem učitelství vůbec nechtěla studovat. Přihlásila jsem se na filozofii, ale druhý rok vysokolškého studia půlku třídy přeřadili na učitelský obor. Studovala jsem totiž v porevoluční době, kdy se některé školy transformovaly na jiné. Nakonec jsem učitelkou a vůbec toho nelituju.

Kde se vidíte za 10 let?

Zase tady. Jsem ale ten typ, co občas potřebuje změnu. A tak třeba funguje Erasmus a já si můžu rozvíjet jazyky, nebo cokoli jiného – a mně se u nás tím pádem líbí.

Co děláte ve volném čase?

Ráda se hýbu, baví mě různé sporty, nejraději mám volejbal a beachvolejbal. Teď, když jsou zavřené haly, si jdu občas se synem zaběhat, ale to fakt nesnáším. Nebo si ráda čtu.

Jak byste se popsala třemi slovy?

Obzvlášť v době covidu jsou pro mě 3 slova málo. Ale jsem tolerantní, cílevědomá a ukecaná.

Kdo byl nebo je Váš vzor?

Vzor asi nemám. Mám lidi, které obdivuju, ale snažím si z každého vzít to nejlepší. Třeba diplomku jsem psala na Mahátma Gándhího.

Kdybyste místo učitelství mohla vykonávat jakoukoli jinou práci, jaká by to byla?

Já bych byla právnička. Vždycky mě bavily logické diskuze a taky mě baví argumentovat.

Jakou hudbu posloucháte?

Všechno. Úplně podle nálady. Pustím si třeba Mozartovo Requiem, když mám špatnou nebo smutnou náladu. Líbí se mi třeba něco i od Lil Peepa, nebo v němčině občas pouštím Rammstein. Šla jsem i na koncert od Čechomorů a muzikály.

Jaký je Váš nejlepší zážitek se studenty?

Bylo to s mou třídou absolventů 2005. V té době se mi narodil první syn a bohužel jsem s nimi nestihla odmaturovat – musela jsem na mateřskou. A oni mě úplně šokovali. Přijeli ke mně domů a darovali mi pro miminko spoustu věcí. Já už jsem v podstatě nemusela nic kupovat. Dali mi spoustu dudlíků, peřinek, lahviček, dokonce i nějaký šperk. Bylo to moc hezké a takové lidské.

Jaká byla Vaše první hodina, kdy jste stála poprvé jako vyučující před třídou?

To vím přesně – hrozná. Procházela jsem třídou a někdo mě plácl přes zadek a pak ještě jednou. Potom jsem si netroufla vůbec chodit po třídě. Postavila jsem se dopředu jako svíčka a celá tvrdá jsem to potom odučila.

**MARKYTKY
3.TA**

KRESBA | NAKRESLILA
SIMONY BELANOVÉ | KLÁRA KUKUCZKOVÁ

ROK POTÉ...

7 měsíců navštěvovala naši školu Marjam Jelassi, kterou ovšem všichni známe jako Marušku. Jak žije rok po svém návratu do Německa a jak na nás vzpomíná? Přečtěte si její otevřený dopis.

Milí čtenáři Božkopisu,

přesto, že již několik měsíců žiju opět v Německu, ráda na všechny u vás vzpomínám, občas se kouknu na gmct stránku nebo na Facebook, co je nového, a s děvčaty ze třídy si píšeme pořád.

Celý rok u vás byl krásný a napínavý, ale hlavně i poučný. Na co vzpomínám nejvíc? Byly to různé pobyty a výlety,... Mohla jsem být součástí skvělých akcí, jako byl lyžák, německá soutěž nebo vánoční koncert, ale též jsem poznala nové lidi a našla super kamarády. Také obdivuji, jak vášnivě a nadšeně všichni učitelé na gymnáziu J. B. pracují. Na tomto místě bych proto ráda

poděkovala učitelům: panu profesoru Dudovi za jeho trpělivost se mnou v chemii 😊, panu třídnímu Vlčkovi za jeho podporu a porozumění, paní Dluhošové, že jsem mohla být součástí vánočního koncertu.

Poděkování patří také panu Ochodkovi, který si s námi občas dělal legraci, a za jeho životní rady. A vlastně všem učitelům. Vzpomínám také na kuchařky, které vařily výborná jídla a vždycky mi

vysvětlily, kam musím odnést tácek (hlavně buchtíčky s krémem byly mňam). Poděkování směřuji ale hlavně k panu řediteli, že mě přijal s otevřenou náručí. Celá kvinta byla fakt skvělá a jsem za ni moc vděčná. Ale i rodina a kamarádi v Česku, dorost, na který jsem chodila. Celý tento pobyt byl fakt super a velmi poučný.

V současné době bydlím v Ratingenu. Chodím na Gymnázium Carl Friedrich von Weizsäcker, které je asi pět minut od nás. Já, ale hlavně učitelé 😊 byli na

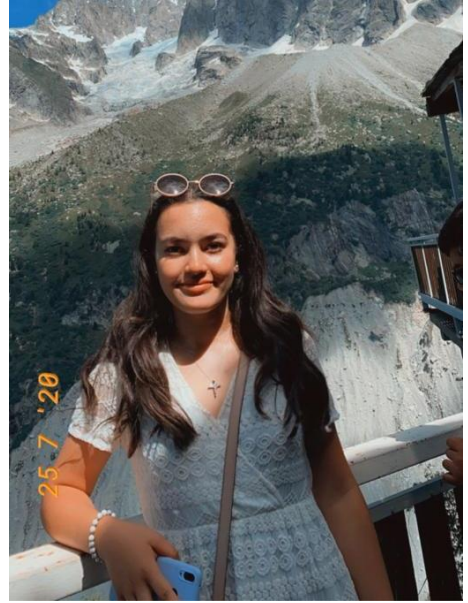
začátku roku překvapeni, jak moc tento rok v zahraničí ovlivnil mou němčinu. Ale už je všechno zase v pořádku.

😊 Našla jsem si kamarádky a učitelé jsou též v pohodě – i když se mi v Česku zatím opravdu líbilo více! Jinak už asi od začátku prosince máme online výuku. Zpočátku to bylo náročnější, ale teď jsme si všichni zvykli. Jediná věc, která je ale letos jiná, je, že online výuka je úplně stejně hodnocena jako obvyklá prezenční výuka. Ale dá se to zvládnout. Obchody jsou kromě obchodů s potravinami zavřené a na brigádu už též nechodím.

Jinak se snažím vypořádat s novou situací – online hodiny máme vždycky dopoledne, učím se na řidičák, trávím čas se svou rodinou a snažím se, jako pravděpodobně většina lidí v současné situaci, využít čas co nejlépe. Škoda, že mi návštěva gmct v prosinci nevyšla. Přesto plánuji, pokud to pandemie dovolí, návštěvu Česka! 😊

Doufám, že se všichni máte dobře a jste zdraví, už se na vás těším! Mějte se moc hezky.

Zdraví Maruška

PLAYLIST PODLE IVA MAKAJE

1. PÍSEŇ, CO ROZHÝBÁ BOKY

Queen – Don't stop me now

Písnička má plno energie a cítím se prostě volný, když ji slyším.

2. K NEDĚLNÍ SNÍDANI

Marek Ztracený – Léto 95

Je to takové fajn probuzení, zazpívat si po ránu něco v našem jazyce, hned je mi líp. 😊

3. SRDCOVKA

Oasis – Wonderwall

Tuto písničku jsem poslouchal, už když jsem byl úplně malý, takže mě doprovází víceméně celý život. Mám ji moc rád, občas si ji také zahraji na kytaru.

4. DEEP SONG

Post Malone – Circles

Líbí se mi text písničky a typický hlas zpěváka jí dodává to, co od kvalitní písně čekám. Umí si skvěle pohrát s hudbou.

5. KDYŽ SE UČÍM

Kapela Team Palo Habery – jakákoliv skladba

Tuto kapelu jsem si v poslední době hodně oblíbil. Myslím, že je i má nejoblíbenější. Jejich písničky mi k učení vyhovují, protože se mi při jejich poslechu dobře přemýšlí.

RADY, JAK PŘEŽÍT ON-LINE VÝUKU

11. března to bude přesně rok, co jsme zůstali všichni doma. Nyní jsme každý den minimálně pět hodin u počítače a pomalu lenivíme. Jak si můžeme distanční výuku aspoň trochu vylepšit a jak se podívat na danou situaci z té lepší stránky?

RELAX

Po dni stráveném u počítače nebo tabletu a následném děláním úkolů jsme všichni unavení. Proto bychom si mohli dopřát trochu odpočinku. Lehni si na zem, na postel, na žíněnku a pusť si uklidňující hudbu anebo třeba zvuky moře a úplně vypni. Anebo si prostě jenom čti, zkoukni film, je to na tobě.

PŘESTÁVKY

Mezi jednotlivými hodinami máme vždycky delší pauzy, než na jaké jsme zvyklí ve škole. Tady je čas na doděláním úkolů nebo projektů, máme možnost si trochu zacvičit, najíst se. Anebo si klidně jenom odpočinout, protože odpočinek je teď na druhém místě, hned po učení – samozřejmě. 😊

NĚCO NA DOBITÍ ENERGIE

Co takhle během učení nějaká dobrá svačinka, která tě nabudí a dobije energií? Fajn jsou smoothie nebo čokoláda, ale pro ty, kteří si přes karanténu chtějí do plavek udržet štíhlou linii, doporučuji se krásně vyspat a vždycky se na něco daný den těšit. Ráno nebo klidně i během dne si dopřát teplou sprchu a stanovit si nějaké ty menší denní „cíle“.

UČENÍ

Zkus si někdy učení přizpůsobit tak, aby tě bavilo. Víím, že se odpoledne často nikomu nechce a nejráději by všechno nechal na ráno, anebo to nedělal vůbec. Podle mě je ale důležité si uvědomit, že čím víc budu úkoly odkládat, tím víc na ně budu zapomínat. A potom je dost hloupé třeba takový čtenářský deník dělat dva dny před odevzdáním...

VÝHODY A NEVÝHODY ON-LINE VÝUKY

Myslím, že by se na závěr mohl každý z nás zamyslet nad tím, jaké jsou výhody a nevýhody on-line výuky. Pro mě osobně je současný systém jednodušší – jsem v pohodlí domova, mám větší přestávky, později

vstávám, mám kratší vyučování. Určitě mi ale chybí fyzický kontakt se všemi ve třídě a schází mi také ty drobné každodenní školní zážitky. Ovšem musím si přiznat, že jsem u počítače většinou nesoustředěná a nebaví mě to.

Jenže když přijdeme do školy, co nás čeká? Akorát se na nás naválí testy a nebudeme stíhat. Ono by to možná chtělo v on-line hodinách dávat větší pozor...

MARKÉTA M.
3.TA

CYKLUŠ

RECEPTY K TABULI

SALÁT Z RUKOLY A POLNÍČKU

PODLE PANÍ PROFESORKY ALENY HASÁKOVÉ

Jelikož vaření a pečení nepatří zrovna mezi mé vášnivé záliby, upřednostňuji jídla, jejichž příprava není složitá a náročná na čas. Když pečů, pak nejraději listové záviny (z těsta, co se dá koupit v obchodě) se strouhanými jablky, tvarohem nebo s jakoukoli slanou náplní (co dům dá) – jsou fakt dobrotá! Ty u nás skoro nestačí vychladnout a je po nich. Ovšem v poslední době, když už

doma nemám pravidelné jedlíky, se zaměřuji spíše na ryby a různé zeleninové pokrmy – ctím tzv. zdravou kuchyni.

K mým oblíbeným pokrmům patří například salát z rukoly a polníčku, do kterého nakrájím balkánský sýr, různobarevnou papriku, cherry rajčátka, přidám olivy, zakapu olivovým olejem a dochutím balzamikem.

ODPOVĚDI PANÍ PROFESORKY ALENY HASÁKOVÉ NA ZVÍDAVÉ OTÁZKY:

Jaký největší úraz jste v kuchyni při vaření zažila? Běžných úrazů, jako je třeba říznutí nožem při krájení nebo spálení se o něco horkého, jsem určitě utržila bezpočet, ale naštěstí nikdy nenabyly větších rozměrů a

spravila to obvykle jen náplast. Větší úrazy jsem zažila spíše mimo kuchyň – například ve třiceti jsem si přivodila na lyžařském kurzu v Karlovicích distorzi kolenního kloubu, kdy jsem pak měla pět týdnů sádku od kotníku až skoro po zadek – to bylo trápení – naštěstí bez následků. A v kuchyni – si ještě vzpomínám – jsem jednou postavila omylem na otevřený plynový hořák fritovací hrnec – to byl úraz spíše finanční, protože friták byl pak samozřejmě na odpis.

Jaký máte názor na vegetariánství a veganství?

Já zastávám názor, že člověk je od přírody všežravec, a tudíž by měl mít ve stravě zastoupenou i masitou složku.

Vegetariánství i veganství dokážu sice pochopit, a pokud se k němu někdo rozhodne a má pro to své důvody, pak ho respektuji. Nemyslím si ale, že je vhodné pro děti, případně teenagery, kteří jsou, jak se říká, ve vývinu. Víím sice, že bílkoviny lze ve stravě řešit nejen požíváním masa, ale

proč se ochuzovat o pestrost jídelničky? Koneckonců se stačí podívat do historie – člověk byl odpradáвна lovec a právě díky požívání masa se vyvinul „k obrazu svému“.

Kolikrát denně si dopřáváte kávu a jaký druh máte nejraději?

Upřímně řečeno, umím si představit, že bez kávy bych dokázala žít. Vnímám ji spíše jako nápoj společenský. Posezení u šálku s vonící kávou má jistě své kouzlo, a to mi pak určitě voní nejvíc klasický turek. Taky mám

ovšem vyzkoušeno, že mě káva dokáže nabudit, proto si ji dám třeba i sama a večer, když potřebuji stihnout nějakou práci. Ale podobné účinky na mne má i kvalitní zelený čaj, kterému dávám přednost.

Jaký nejpodivuhodnější pokrm jste ochutnala?

Nejpodivuhodnější pokrm mi „vaří“ moje vnučka Luisa. Má velmi bujnou fantazii a ráda mi nabízí pokrmy z modelíny nebo nakreslené – a to jsou bizarnosti, které se nepochybně dají přežít jenom díky tomu, že jsou „jako“. Z požitelných pokrmů jsou pro mne asi nejpodivuhodnější různé mořské plody, zvláště když je umí někdo lákavě

naservírovat. Možná i proto, že jsou v mém případě spojeny s pohodovým časem dovolených u moře a s příjemnou společností.

Je něco, co Vám karanténa a výuka online daly?

Novou zkušeností a dovedností, kterou mi tahle doba přinesla, je pro mne (a jistě nejen pro mne) nový druh práce s počítačem, to asi především. Nedokážu si představit, jak by probíhala distanční výuka před 30-40 lety, kdy byly počítačové technologie v plenkách. Tehdy jsme mívali nanejvýš uhelné prázdniny – to když byla tuhá zima a škola se nedala pořádně vytopit – jenže ty trvaly nejdéle dva týdny a doma žádná výuka neprobíhala. Nicméně mnohem víc nás výuka on-line ochuzuje. Zejména o osobní kontakt, který displej notebooku rozhodně nenahradí.

A poslední otázka, která se netýká kuchyně. Co Vás inspirovalo k učitelství dějepisu a češtiny?

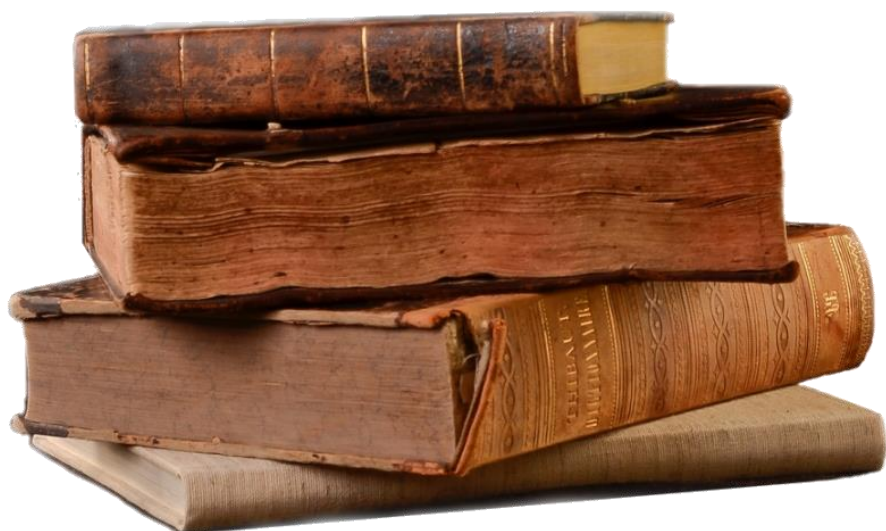
Nejvíce asi moji báječní učitelé. Češtináři – na základní škole pan učitel Petr

Strakoš, který mě přivedl k psaní básní a povídek, a na gymnáziu paní profesorka Anna Žižková. Přibližovala nám literaturu ne jako „povinnou četbu“, ale dokázala z ní vždy vydolovat něco, co zaujalo i spolužáky, kteří do té doby vídali knížku jen „z rychlíku“... A dějepis? Pro něj mě získal pan profesor Zdeněk Bijok, který ho podával jako úžasné příběhy, jež se opravdu staly. Zkrátka čeština a dějepis pro mne byly jednoznačně jasná volba. Jistou měrou přispělo

možná i to, že jsem studovala na humanitní větvi gymnázia a přírodovědné předměty, které mě taky hodně bavily, nešly tak do hloubky, abych si je troufla studovat na univerzitě.

**DĚKUJI ZA
ROZHOVOR**

**JOANNA BLAŽKOVÁ
4.KA**

GUIDING LIGHT

Nejstarší a nejdelší seriál

Začínal se vysílat už v roce 1937 v rádiu (NBS Radio poté CBS Radio).

Do televize se dostal v roce 1952.

Je zapsán v Guinnessově knize rekordů jako nejdéle běžící televizní drama.

Dohromady běžel seriál nepřetržitě 72 let (1937-2009).

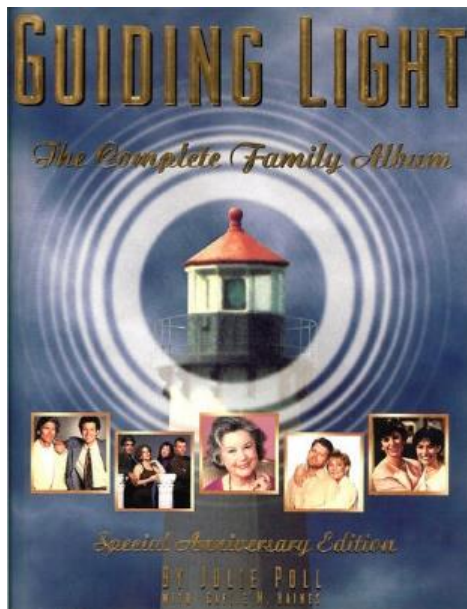
Děj vypráví o osudech několika generací ve čtyřech rodinách v městečku Springfield.

Časem se děj rozštěpil na několik desítek příběhových linií.

Má 18 262 dílů (pro srovnání: Ulice má cca 4 000 a Simpsonovi 695).

Kdybyste chtěli vidět všechny díly a chtěli to stihnout za pět let, museli byste sledovat 9 dílů denně.

MarkeT., 3.TA

10 top

SERIÁLY ROKU 2020

1. MONEY HEIST

Španělský seriál, který sklidil obrovský úspěch. Loupež v královské mincovně byla důkladně plánována několik let a měla jasně daná tvrdá pravidla. Ale ne vše jde podle plánu. Jak nakonec celá akce dopadne?

2. LOCKED UP

Další španělský seriál pro silnější povahy, který si určitě zaslouží více pozornosti, než dostává. Mladá Macarena se nedopatřením dostane do ženské věznic a snaží se tam přežít. Je to ale čím dál víc obtížnější.

3. NEVER HAVE I EVER

Seriál o jedné sérii, který vypráví příběh mladé Devi, která není na škole příliš oblíbená. Zamilovala se do jednoho z nejhezčích kluků na škole a prožila s ním spoustu zážitků.

4. SEX EDUCATION

Nenechte se zmást názvem. Seriál má jiný průběh, než byste očekávali. Celý příběh

je o 16letém Otisovi, který, aby si přivydělal, se rozhodl zařídit ve škole svou poradnu pro mladé. Dostal se tak do spousty komických nebo také komplikovaných situací, při kterých musel navíc řešit své osobní problémy.

5. ELITE

Španělských seriálů není nikdy dost, proto jsem se rozhodla sem zahrnout ještě další. Odehrává se ve školním prostředí, kde se objevili tři noví studenti, a jejich příchod způsobil velký rozruch. Ovšem co bylo nejhorší? Vražda jedné studentky.

6. STRANGER THINGS

Tento seriál snad ani není třeba představovat. Jedná se o příběh obyčejných dětí z malého města. Jedno z nich je uneseno do „jiné dimenze“, tzv. upside down. Jeho přátelé a celá rodina se ho snaží zachránit a zabránit tomu, aby nezmizel někdo další.

7. LUCIFER

Opět velmi oblíbený seriál. Lucifera už nebaví být nejvyšším pánem pekla, je znuděný a nešťastný.

Rozhodne se proto rezignovat na svou funkci a nechá se strhnout krásou a leskem města Los Angeles. Tam si užívá díky místní policii, které pomáhá chytat kriminálníky.

8. YOU

Hlavní postava Joe chce získat dívku. Počáteční okouzlení se změní na nebezpečný stalking. Sleduje ji téměř na každém kroku a svá pozorování se snaží využít ve svůj prospěch. Pochopitelně se objeví mnoho dalších komplikací.

9. EMILY IN PARIS

Emily se z Chicaga přestěhovala kvůli práci do Paříže. Potkala nové lidi, zamilovala se a získala spoustu nových zkušeností. Od seriálu je těžké se

odtrhnout, jeho zhlédnutí stojí určitě za to.

10. I AM NOT OKAY WITH THIS

Hlavní postava Sydney má problémy doma, nemá moc kamarádů, a ještě se k tomu připojil další „problém“. Objevila své nadpřirozené schopnosti, které neumí ovládat, a neumí s nimi správně naložit. Jak si se vším poradí?

LUCIE MILTNEROVÁ
5.0A

ING. JIŘÍ STANĚK

Jakou vysokou školu jste absolvoval?

Mezinárodní obchod na Fakultě mezinárodních studií Vysoké školy ekonomické v Praze.

Jaká byla Vaše léta strávená na VŠ?

Poněkud hektická. Snažil jsem se kombinovat příliš mnoho věcí – studium, práci, dojíždění za přítelkyní (z Prahy) do Havířova a za rodinou do Těšína. Všechno jsem stíhal, ale roky na výšce jsem si neužil, všechno jsem dělal trochu na půl, nikde jsem nebyl doma. Ani jsem nejel na výměnný pobyt, což si teď trochu kompenzuji. 😊 Vysoká škola je obdobím svobody a jedinečných možností, které se už zpravidla neopakují. Doporučuji je proto využít – hledat, co vás baví, zkoušet nové věci, jet do zahraničí, budovat přátelství... Soustředit se více na přítomnost, méně na „vysněnou“ budoucnost.

Co bylo na vysokoškolském studiu nejtěžší?

Asi podobně jako na střední – učit se na předměty, které jsou pro mě zřejmě zbytečné. Na výšce jsou často navíc předměty koncipované jako „síta“ pro nové studenty, jde tedy skutečně především o to ukázat, že je člověk schopný se látku naučit.

Jak moc se od dob studií změnila Vaše priority?

Velmi. Během studií jsem moc nevěděl, co chci dělat, ale vždy jsem si říkal, že to je vlastně docela jedno. Stačí,

když v něčem budu dobrý, a to mi zajistí komfortní život, ve kterém se budu moci věnovat věcem, které mě baví. Postupem času si však víc a víc uvědomuji, že nacházet smysl a radost v tom, co dělám každý den, je nejlepší způsob, jak být dlouhodobě šťastný. Objevovat své radosti a být autentický, tím teď žiju. 😊

Jaká byla dosud Vaše profesní kariéra?

Po výšce jsem začal pracovat jako nákupčí v nadnárodní korporaci a u nákupu jsem zůstal. Jednal jsem s autopůjčovkami, cestovními agenturami, realitními makléři, poskytovateli logistických služeb a vytvářel s nimi smlouvy lokální, regionální i

globální, jednorázové i dlouhodobé. Tři roky jsem působil ve Vídni, nyní pracuji v centrále firmy Beiersdorf v Hamburku. Poslední velký projekt, na kterém jsem pracoval, jste před loňskými Vánoce mohli najít v drogeriích – jde o dárkové sety Nivea.

Na co ze studia na gymnáziu nejvíc vzpomínáte?

Na fajn partu, kterou jsme ve třídě měli. Na společný turisťák v Chorvatsku, na sportovní turnaje, na vánoční koncerty. A také na překvapivě nízký počet žáků v hodinách biologie a chemie – ach, ti nenapravitelní lékaři, kteří nám opakovaně plánovali kontroly zrovna na tyto hodiny! 😊

Jste v kontaktu se svými bývalými spolužáky?

Asi tak, jako to bývá – s některými často, s některými méně a s některými téměř vůbec. Život mě odvál daleko, a tak je složité udržovat kontakt, ale vždy je rád uvidím. Naposledy jsme se viděli společně před dvěma roky na srazu po 10 letech od maturity – společně s naší třídní M. Piškytlovou,

češtinářkou I. Dluhošovou a dějepisářem V. Labajem.

Co byste vzkázal současným studentům gymnázia?

Doporučení jsem již výše napsal několik, tak teď snad již jen hodně štěstí při studiu a hledání práce!

DĚKUJI ZA ROZHOVOR!

VEČÍREK FIRMY BDF

Opuštění

Magdalena Bílková

Schází mi
psaní i malování,
slunce úsměvy
a lidské milování.
Schází mi.

Schází mi
nebe nad hlavou
a touha křičet
píseň toulavou.
Schází mi.

Schází mi
rána a růžové
sny,
schází mi láska
dny,
scházíš mi ty.

Dověděla jsem se, že jsem
pěkná, inteligentní a bohatá,
jen se to projevuje bez příznaků...

Rozhovor s redaktorem

JUDITA BALUŠÍKOVÁ

JAK SES DOSTALA K PSANÍ DO BOŽKOPISU?

Už si to vůbec nepamatuji. Jenom si uvědomuji, že na první ranní schůzce redakční rady, které jsem se zúčastnila, jsem vůbec nikoho neznala.

PAMATUJEŠ SI, ČEHO SE TÝKAL TVŮJ PRVNÍ ČLÁNEK?

Myslím, že to byl rozhovor s Kubou Kaczmarczykem. Tak se mi zdá, že mě právě proto oslovila paní profesorka Dluhošová – s Kubou jsme se totiž celkem dobře znali. Chodili jsme ke stejné učitelce akordeonu a hodně často jsme se tam potkávali.

CO TĚ NA PSANÍ BAVÍ NEJVÍC?

Interakce a komunikace s lidmi. Občas s tím dost bojuji, ale umím to překonat.

JAKÉ ČLÁNKY ČTEŠ NEJRADEJÍ?

Určitě rozhovory s profesory.

MYSLÍŠ, ŽE SE PO BOŽKOPISU POSUNEŠ TŘEBA DO DALŠÍ REDAKCE?

Určitě ne. 😊 Psaní je zábava, ale mám hodně věcí, které jsou pro mě větší prioritou.